

KUN. DR. NERIJUS PIPIRAS

**MERGINA
SPINDINČIOMIS
AKIMIS**

*(literatūrinė apybraiža skirta Dievo Tarnaitės
Elenos Spirgevičiūtės 100-sioms gimimo ir
80-sioms kankinystės metinėms atminti)*

Kaunas, 2024 m.

Elenos motina var-
to nedidelio sąsiuvinėlio
pageltusius lapus. Ro-
dos, kas belieka netekčių
išvargintam žmogui. Tik
atsiversti paprastą sąsiu-
vinėlį – tai itin svarbus
kasdienis ritualas. Ir kas-
dien jį atsiverčia su tuo
pačiu, jokiais žodžiais
nenusakomu jauduliu.

Kaskart pati ir pri-
pažįsta, jog visai atsi-
tiktinai ši, brangiausia
dalyką pasaulyje, rado,
tvarkydama tragiškai nukankintos dukters daiktus.
Pagelbę, paprasti lapeliai, o toks gilus horizontas juo-
se atsiveria. Dag laiko apie jį net nežinojo. Tiesa, kar-
tas nuo karto matydavo dukrą, sėdinčią prie rašomojo
stalo.

Ką tik grįžo iš kapinių, kur tiesiog visą rytmetį
prabuvo prie savo brangiųjų kapų. Tiesa, šiandienis
bendrystės susitikimas, kaip ji pati tokias valandėles
vadina, kitoks. Prie dukters, sesers ir vyro kapų ji su-
tiko kažkur lyg ir matytą vyriškį. Jis prisipažino, taip
pat dažnai čia užsukęs, nes tikis, jog Elenutės, jos vy-
riausiosios dukters, auka be galo reikalinga vis labiau
moraliniuose labirintuose beklaidžiojančiam jaunam

Elena Spirgevičienė

žmogui. „Elenutė daug apie tai mąstė. Ji prašė Viešpaties, kad jai padėtų dorai ir skaisčiai išlikti iki galo. Šį troškimą atradau jos sąsiuvinėlyje. Šiandien galiu liudyti, jog Viešpats išklausė jos maldų“ – panašiomis mintimis pasidalijo motina, pati dar visai neseniai atradusi savo dukters gilų vidinį pasaulį.

„Eiti iki galo. Būtent to labiausiai reikia šiandieniam žmogui“ – su neslepiamu, jaudulio apipintu susižavėjimu, tarstelėjo vyriškis, pridėdamas, jog ir jis norėtų susipažinti su Elenutės dienoraščiu. Motinai tai buvo ir laukta, ir gana netikėta. Širdies gilumoje ji jautė, kad su dukters vidiniu pasauliu turi susipažinti visi. Visgi kirbėjo mintis, jog nejaugi paprasto žmogaus ieškojimai ir kasdienybė dar kam nors įdomūs. „O kaip gi? Ne tik įdomūs, bet ir reikalingi kopiant į gyvenimo viršūnes...“ – dar ilgai prisimins ji juodai apsirengusio vyriškio atsakymą į dvejones. Ko gero ji pati su tuo sutiko. Kitaip tikrai nepaaiškinamas būtų tas jaudulys, kuris ją pasitinka kiekvieną kartą vartant šiuos kelis lapus...

Ir šįkart ji prisimena, kaip jaunystėje su Stasiu Spirgevičiumi, keliaudami Laisvės alėja, svajojo apie ateitį, gėrėjosi Soboro vaizdu, kuris visada likdavo kažkiek nuošalyje, jaunuoliams sekmadieniais pasukant link Karmelitų bažnytelės. Tokios artimos širdžiai, kad ne gaila buvo netrumpo kelio, kurį kas kartą reikdavo įveikti. Einant tuo keliu Stasys pasakojo apie neišsipildžiusią savo svajonę tapti kunigu,

Stasys Spirgevičius

o ji – žavėjosi Stasio ramumu, taikumu, jautrumu, drovumu, inteligentiškumu. Šiandien, kada ji varto savo dukters dienoraštį, nėra šalia ir Stasio – didžiosios gyvenimo atramos ir paguodos. Žuvo jis netrukus po dukters Elenos žūties. Šiandien ji prisimena, kad prasidėjus antrajai sovietinei okupacijai, vieną dieną iš spaustuvės, kurioje dirbo, Stasys grįžo labai prislėgtas. Namiškiams nepavyko sužinoti, kas Stasį taip prislėgė, galbūt jis buvo gavęs kokią nors užduotį kažką atspausdinti. Juk visai netrukus prasidėjo vyrų mobilizacija. Stasys Spirgevičius taip pat buvo mobilizuotas. Turėjo saugoti karinius sandėlius. 1945 metų balandžio 8 vėjuotą naktį Stasį užgriuvo vėjo išjudinta tvora.

Kiekvieną kartą, atsivertus dukters dienoraštį, taip būna: pirmiausia atpažįsta tai, į ką duktė buvo itin panaši savo charakteriu. O ir kiekvieną meilės dieną. Juk taip turi vadintis gyvenimas. Elena Spirgevičienė tam pritaria, ne tik pati sau, galbūt iš liūdesio ar gyvenimiškos naštos, palinksėdama galva, tačiau juo labiau kaskart iš naujo išgyvendama tą begalinės laimės ir

nerimo akimirką, kada sužinojo, jog speiguotą gruodžio 22 dieną jiems su Stasiu gimė duktė.

Tąkart laimės buvo į valias. Tačiau netrukus paaiškėja, kad su laime ateina ir rūpesčiai. Kiek daug klausimų sukėlė žinia, kad pirmagimė Elenutė gimė su stuburo deformacija. Visa tai iš jaunos šeimos pareikalavo ištvermės: praktiškai visos santaupos, kurias Stasys uždirbdavo, buvo skiriamos Elenutės gydymui.

Mama prisimena ir 1926 metų vasarą, kada kreipėsi į geriausius Kauno gydytojus Mogentorių ir Mildą Stachovienę, prašydama kaip nors padėti dukteriai. Tuomet gydytojų verdiktas atrodė nieko gero vaikui nežadantis – sugipsuoti.

Nieko nebuvo kalbama apie galimas komplikacijas ar bent kiek humaniškesnę vaiko socializaciją. „Už ką. Viešpatie?“ – tuomet verkdamą klausė motina. Šiandien ji pati jau išmoko rasti atsakymą. O tuomet juk viskas atrodė kitaip. „*O gal tai buvo dangaus ženklas?*“ – vis labiau pasinerdama į savo mintis, klausia Elena. Ir pati sau atsako, jog ko gero, taip. Seselė, žinojusi gydytojų spren-

Elena Spirgevičiūtė, priėmusi Pirmąją Šv. Komuniją

dimą, motinai patarė vaiką guldyti ant labai karšto smėlio ir daug melstis. Šiandien net pati nebegali suskaičiuoti, kiek maldų tuomet sukalbėjo. Ir kokių. Tačiau suvokia, jog pasitikint galima iš Dievo daug ko išprašyti. Koks slėpingas atrodė žvakių virpesys mažojoje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje girdint kelioms dienoms po gimimo praėjus kunigo Povilo Šidlausko tariamus žodžius: „Elena, aš tave krikštiju...“.

Štai dar vienas sąsiuvinuko lapelis motinos rankoje. Prieš akis atsiveria Šv. Antano Paduviečios bažnyčios siluetai, sekmadienio pietūs, ruoša, kuriai tam tikro sakralumo suteikia visos šeimos, o ypač – vyresnėlės, – bendras rūpestis ir džiaugsmas. Bene kasdien, skaitydama dukters žodžius, Elena žvilgteli ir į specialiai šioms akimirkoms ant stalo, mačiusio kiekvieną dienoraščio raidė, Elenutės nuotrauką, darytoje pačioje Šv. Antano bažnyčioje, priėmus pirmąją Komuniją: kas jau kas, o Elenutė tikrai mokėjo žvelgti tiesiai Kristui į širdį. Kartą ji pati pamatė, kad duktė pabalusi.

– Elenute, kaip jautiesi, gal ką nors skauda? – tuokart paklausė ji.

– Ne. Tiesiog kadangi ryte dalyvavau Mišiose ir Priėmiau šventąją Komuniją, todėl gal ir atrodau kiek prasčiau, nes esu nevalgiusi. – dukters atsakymas tuomet pribloškė.

– Galbūt užteks Komuniją priimti tik sekmadienį, o į mokyklą pasistenk nueiti papusryčiausi, – tuomet patarė.

– Bet aš noriu visada keliauti su Kristumi... – tuomet atsakė duktė. „O Kristau, būk mano vadovas“, prisiminusi žodžius, kurių tuomet iki galo nesuprato, skaito motina...

Atrodo, tik šiandien ji vis labiau ima pastebėti tuos nuolatinius Kristaus pėdsakus. Kokie jie ryškūs ir svarbūs. Ji pati pripažįsta, kad tuomet jų lyg ir nepastebėdavusi. Ir vėl, lyg atsidūsdama, žvilgteli į tą pačią nuotrauką...

Turbūt nė vienas iš namiškių nė nenumanė, kokie painūs klausimai, liečiantys didžiąsias gyvenimo aktualijas, kurių net neįmanoma sutalpinti gimnazistės galvoje, draugų laimėjimai ir paklydimai. Net besikerojantis madingasis vertybinis trapumas, kurio Elenutė negalėjo suprasti, vengė ir kitus kvietė tą daryti. Atrodo, pernelyg rimtos mintys, tačiau gimnazistė jų nevengė, savo ir kitų kelią atiduodama Kristui. Ir nevengdama tą daryti kasdien. Net ir kiek prieštaraudama kitokiai namiškių valiai...

Skautė

Prisimena mama ir kaip išlydėjo Elenutę į skautų stovyklą Panemunės šile, tuomet gal net nepagalvodama, kad tas skautiškas šūkis „Dievui, Tėvynei ir artimui“ nuolat atsikartos dukters gyvenime. Dienoraščio eilutės kupinos žmogiško susižavėjimo, susidūrimo su pirmaisiais gyvenimo iššūkiais, pirmųjų egzistencinių problemų sprendimu.

Elena su klasiokėmis

Visa tai gal ir nugrimzdo kasdienybės dulkėse, tačiau vidiniame pasaulyje tai taip svarbu ir vėl iš naujo atrandama. Tų, kurie sklaido tuos paprastus puslapius.

Šiandien ji kontempliuoja tą begalinį dukters troškimą kasdien priimti Jėzų į savo širdį ir melstis už artimuosius bei visus, sutiktuosius savo kelyje. Tos diskusijos su klasės draugėmis apie pašaukimą ir vertybes. Atrodė lyg dulkės, nusėdusios į kasdienybės paribius ir pamirštos: „pamokų neparuošiau, buvo kontrolinis, aš – negabi, melancholiška, net šventėse niekas į mane nežiūri. Tačiau man ir nereikia žmogaus žvilgsnio...“ O šiandien ji gali kiekvieną dulkę šaukti vardu. Jei tik to užtektų. Juk viso to labai reikia. O gal jau ir per maža.

Ir dar. Dar ir šiandien ji nežino, kaip į visa tai atsakyti. Galų gale, ar mokėtų? Gal ir gerai, kad už visų šių išgyvenimų yra Kristus, ne pasislėpęs tarp paauksuotų piliorių ir iš ten baugščiai žvelgiantį į žmogaus kasdienę kovą, bet keliaujantį kartu ir per mokyklos suolus, ir per kontrolinius, ir per prisvilusius blynus, ir per mokyklinės šventės, eiles prie parduotuvės, vieną – kitą koncertą ar kino seansą, ir per vaikiškas broliuko rogutes.

– Mama, aš būsiu Tavo angelu, – kartą pribėgęs pasakė jaunėlis Česiukas.

– Kaip tu man pabūsi angelu? – paklausė ji.

– Aš visada tavęs klausysiu ir už tave melsiuosi, – atsakė vaikas, pridurdamas, jog kiekvieną vakarą jie abu su Elenute pažada pabūti vienas kitam angelu ir padaro kryžiaus ženklą vienas kitam ant kaktos.

Iš atminties išnyra toks paprastas, kasdienis daikytas. „Pabūti angelu... Turbūt verta nors šiek tiek. Ko gero, ir reikalinga“, – šiandien, dar kartą prisiminusi to juodai apsirengusio vyriškio, sutikto prie dukters kapo, žodžius apie aukos prasmę gelbstint visą žmoniją, mąsto Elena.

Jauniausias brolis Česlovas, prisimena: „Tuo metu buvo įprasta, kad vyresni vaikai rūpinasi jaunesniais. Kadangi aš buvau jauniausias, Elenutė mane globojo, ji buvo man kaip antroji mama.

Elenutė didelį dėmesį skyrė mano religiniam auklėjimui. Ji mane išmokė žegnotis, poterių ir mylėti

Dievą. Be to, ji buvo ir pirmoji mano mokytoja mokiusi mane skaityti ir rašyti. Elenutė mane labai mylėjo, jautė didelę atsakomybę už mane. Ji su manimi dažnai žaisdavo, vežiodavo mane rogutėmis. Ir jeigu aš tik kur nors pradingdavau (juk buvau vaikas), ji dėl to labai pergyvendavo ir intensyviai manęs ieškodavo“

Elenutė rado laiko ne tik savo pareigoms, bet ir diktantams su seserimi Sabina, vaikiškiems žaidimams su jauniausiu broliuku Česiuku (o kaip jis džiaugėsi ir didžiavosi sesers padovanota maldaknyge su nuoširdžiu palinkėjimu vis labiau susidraugauti

su Kristumi: „Iš Elenutės daiktų nedaug kas pasilikko. Ypač man brangi jos įteikta man maldaknygė su jos ranka parašyta dedikacija. Tai vertingiausia relikvija susijusi su Elenute“.

Kiekvieną kartą su begaliniu jauduliu Elena užverčia savo dukters Elenutės dienoraštį: kiek daug galima pasakyti ir pasiekti spindinčiu veidu. Ir ta paskutinė Elenutės gyvenimo akimirka. Eidama link jos,

Elena su mama ir seserimi Sabina

Račiūnas

ji klausė, ką pasirinkti, kad savo kelyje išvertų? Klausė Jėzaus. Klausė jos, kitų namiškių. Mama prisimena, jog tuomet ji pasirinko paklusti, pasitikėti. Ir eiti iki galo. To jau nėra jos dienoraštyje. Tačiau yra visada aktualiame klausime *ką pasirinkti?* Kaip ir kiekvieną kartą, vėl susigraudinusi, mama, lyg pati sau, o gal ir visam pasauliui, atsako: *tik viršūnes, kuriose ir dėl kurių galima numirti. Kristų...*

Beldimas į duris. Kažkaip instinktyviai ji prisimena tą baisų žiemos vakarą, nuo kada kiekvienas stuktelėjimas į duris, jai ir dabar asocijuojasi su košmaru. Šįkart kitaip. Už durų stovi tas pats vyriškis juoda, dailia eilute ir kunigo apykakle, kurios ji, ko gero, kapinėse nė nepastebėjo.

– Garbė Jėzui Kristui, – Kunigas Pranas Račiūnas, – tiesdamas ranką, ištarė vyriškis. – Kaip ir kalbėjome kapinėse, užėjau pavartyti Jūsų dukters dienoraščio.

– Per amžius! – atsakė Elena, kviesdama svečią į vidų, ir iš karto pridėdama tai, apie ką Elenutė savo dienoraštyje jau neberašo, bet nuo ko viskas, tik prasideda. Tuo motina yra šventai įsitikinusi, vis labiau jausdama, kad į šias akimirkas jos pirmagimė Elenutėėjo didžiais ir tiesiais žingsniais, savo tvirtu pasirinkimu ir auka, suirutės metu prie Kristaus sukviisdama bene visą miestą

Tą lemtingą 1944 m. sausio 3-iosios vakarą į Spirgevičių namus Kaune, Tvirtovės al. 91, įsibrovė keturi vyrai, pasivadinę policininkais. Įėję į kambarį jie ėmė puotauti, o apgirtę – siautėti. Motinos seserį Stasę Žukaitę vienas iš įsibrovėlių nušovė. Po to atėjūnai bandė priversti Eleną Spirgevičiūtę pasiduoti jų norams, priešingu atveju grasindami nužudyti. Elenai nepaklusus, įsibrovėliai nušovė ginusią skaistumą ir pasirinkusią mirtį dvidešimtmetę merginą. Yra paliudyta, kad ji paskutiniu momentu dar bandė persižegnoti.

Brolis Česlovas Spirgevičius prisimena:

„Grobis jau sudėtas į maišus. „Svečiai“ aiškiai skuba, nervinasi, pyksta.

...tolimiausias kambariukas. Ant kušetės pamatau aukštiełninką Elenutę. Šauta kiek žemiau dešiniojos akies. Sienoje kruvina kulkos žymė. Kūnas dar šiltas. Dešinė ranka apdeginta paraku. Tikriausiai ji norėjo paskutinį kartą persižegnoti. Kambarėlyje trošku nuo parako degėsių kvapo. To kvapo jau niekad ne-

pamiršiu. Kaimynų kieme jau sustingęs Stasės kūnas: jai pataikė tiesiai į koją, o paskui dar iššovė į galvą.

Sesuo Sabina liudija: „Po namelio kambarius buvo tampoma jiems besipriešinantį mano sesuo Elenutė. Nesukalbama ir neįbauginama merginai vienas prievartautojų pagaliau liepė atsisveikinti su mumis. Kai Elenutė mus peržegnojo, atsidarė kito kambario durys, ir lietuviškai kalbantis jaunuolis su automatu įtraukė ją vidun. Netrukus pasigirdo šūvis. Kas iš tame kambaryje buvusiųjų nušovė mano seserį, aš nežinau.“

Kaune visi bemat sužino apie šiurpią tragediją. Šv. Antano bažnyčioje – du karstai. Greta jų parapijos klebonas Juozas Želvys ir „Saulės“ gimnazijos kapelionas Alfonsas Grauslys. Paskutinis pagerbimas bažnyčioje. Laidotuvių procesija pajuda miesto kapinių Vytauto prospekte link. Diena šalta, pusto pūga. Prie kapo duobės buvęs klasės auklėtojas dar pasako:

– Elenute, aš visą laiką mokiau tave, o dabar tu pamokei mane...

Lietuvos žemelė prigludžia dviejų kankinių kūnus“.

Elenos Spirgevičiūtės laidojimo dieną, 1944 m. sausio 6-ąją, per Trijų Karalių šventę, Šv. Antano Paduviečio bažnyčia irgi buvo pilna žmonių. Jau tada žmonės liudijo pastebėję Elenos trauką: paprasta mergina, jos poelgis pažadino daug, ypač jaunų, širdžių.

Kunigas Pranas Račiūnas su ašaromis akyse klausėsi motinos pasakojimo ir vartė Elenos dienoraščio lapus. Paskui palaimino motiną ir prižadėdamas pagarsinti jos dukters dienoraštį ir jos auką, atsisveikinęs išėjo.

Taip prasidėjo nauja Elenos Spirgevičiūtės istorija.

TRUMPA ELENOS SPIRGEVIČIŪTĖS BIOGRAFIJA

Gimė 1924 m. gruodžio 22 d. Kaune, tarnautojų šeimoje. Tuoj pat, 1925 m. sausio 11 dieną ji buvo pakrikštyta Prisiėkelimo baėnyėioje. 1928 metais Stasys Spirgeviėius iė Lietuvos kariuomenės savanorio J. Lukoėevičiaus nusiperka žemės sklypą Tvirtovės alėjoje. Netrukus pastotimi trobesiai, iėsikuria šeima.

1931 m. pradėjo lankyti 15-ąją vidurinę mokyklą, nuo 1933 m. lankė „Saulės“ pradinę mokyklą, vėliau – Šv. Kazimiero seserų kongregacijos mergaiėių gimnaziją. Ją uėdarius perėjo į 8-ąją gimnaziją, kurią baigė 1943 m.

Tais paėiais metais įstojo į KU Medicinos fakultetą, taėiau jame nesimokė. Vokieėiams uėdarius universitetą, pradėjo mokytis uėzienio kalbų, norėdama tapti mokytoja. Lankė trumpalaikius pedagogų kursus, kuriuos baigusi buvo paskirta mokytojauti Jo-

Elena Spirgeviėiūtė

navos valsėiuje, taėiau dėl karo suirutės į paskyrimo vietą neiėvyko. Liko padėti šeimai.

1944 metais sausio 3 dieną, apie 22 valandą į Spirgeviėių namus, nutildė šunį ir prisistatė policija, iėsibrauna neprašyti sveėiai – tarybinių banditų grupė. Į kambarį įvirto keturi įkauėę vyrai. Visi, iėskyrus vieną, kalbėjo rusiėkai. Vyrai liepė paruoėti vaiėes, o patys puolė krautis į maiėus vertingesnius daiktus. Šalia šeimos galvos Stasio Spirgeviėiaus ir jo žmonos kambaryje spietėsi jų vaikai: devyniolikmetė Elenutė, trylikametė Sabina ir septynmetis Česlovas. Iėgirdusi triukėmą, pas Spirgeviėius atbėgo giminaitė Stasė Žukaitė, gyvenusi kaimynystėje. Įkauėę iėsibrovėliai pradėjo kibti prie Elenutės ir Stasės. Pastaroji mėgino pabėgti, iėskviesti policiją, taėiau vienas rusiėkai kalbantysis vyras ją, pasivijęs kieme, nuėovė. Tada jis grįžo pas sėbrus, vėl sėdo su jais prie stalo.

Šeima tą tragiėšką vakarą liko apiplėėta, su nuėzudytomis Elenute ir Stase Žukaite. E. Spirgeviėiūtė gulėjo perėauta galva ir deėine plaėtaka. Matyt, kulka pateikė į ją besiėgnojanėią.

Kunigas Pranas Raėiūnas, MIC domėjosi merginų žūties paslaptimi, surinko nemažai medžiagos apie 1944 metų sausio 3 nakties įvykius. Jis iėsaugojo Elenos Spirgeviėiūtės dienoraėtį. Jame, pildytame nuo 1940 iki 1942 metų birželio mėnesio, galima iėskirti tokias temas: gimnazisto aktualijos, santykiai su artimais ir aplinkiniais žmonėmis, draugais; tapatybės

paieškos. Visame dienoraštyje aiškus kristocentriškumas, gyvas santykis su Dievu, Marija. Iš to Elena Spirgevičiūtė semiasi tvirtybės. Be abejo, iš to išplaukia ir jos tvirtas nusistatymas kritiškiausių gyvenimo momentu: „Geriau mirti, bet nenusidėti“.

Elena Spirgevičiūtė ir Stasė Žukaitė buvo palaidotos Kauno miesto kapinėse (dabar – Ramybės parkas). Laidotuvėse dalyvavo didelė minia žmonių. Vadovavo Šv. Antano Paduviečio parapijos klebonas kun. Juozas Želvys ir Elenos gimnazijos kapelionas kun. Alfonsas Grauslys. 1957 metais uždarius Kauno miesto kapines, jų palaikai perkelti į Eigulių kapines. 2021 m. gegužės 29 d. Dievo tarnaitės Elenos Spirgevičiūtės palaikai buvo palaidoti jos gimtojoje parapijoje – Kauno Šv. Antano Paduviečio bažnyčios šventoriuje įrengtoje kapavietėje. „Kartais tiesos liudijimui reikalinga net gyvenimo auka. Taip žmogus paliudija, kad tiesa yra didesnė nei pats gyvenimas, negu laikinoji tikrovė, nes ji priklauso amžinybei, ir tiesos liudytojas tampa Dievo karalystės liudytojas. Matydami žmoguje tokias pajėgas, kad jis gali atsilaikyti prieš mirties baimę, suprantame, kad Dievas veikia – konkrečiu būdu per žmogaus gyvenimą. Mūsų tauta galėjo tuo įsitikinti per daugelio mūsų kankinių istoriją“, – sakė Kauno arkivyskupas metropolitas Kęstutis Kėvalas šv. Mišiose šia proga paminint Dievo tarnaitę Eleną Spirgevičiūtę ir meldžiant jos paskelbimo palaimintąja.

1998 metais spalio 17 dieną arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius merginų žūties vietoje pašventino Česlovo Spirgevičiaus rūpesčiu pastatytą angelo skulptūrą (autorius Antanas Kmieliauskas). Netrukus buvo pradėta Elenos Spirgevičiūtės beatifikacijos byla. 2000 metais gegužės mėnesį popiežius Jonas Paulius II Katalikų Bažnyčios kankinių sąrašą papildė naujais vardais. Tarp 114 lietuvių yra ir Elenos Spiegevičiūtės pavardė. Elenos Spirgevičiūtės herojiškumą rodo tai, kad ji mirė už moralines vertybes, mirė už kitus, sakydama: „ Aš mirsiu, jūs – gyvensite“. Mirė peržegnojusi savo artimuosius. Ši mergina turi daug ką pasakyti ir mums, sekuliarizacijos iškankintiems žmonėms. Ji – jaunimo užtarėja, skaistybės ir dorovės gynėja. Reikia nepamiršti melstis į ją.

Paskutinė Elenos foto

MALDA PRAŠANT ELENĄ SPIRGEVIČIŪTĘ PASKELBTI PALAIMINTĄJA

*Viešpatie Jėzau Kristau, mažųjų ir nekaltųjų
Gynėjau, savo tikinčiajai Elenai Tu suteikei malonę
pasipriešinti nedoriems užpuoliko kėslams,
padėdamas pasirinkti garbingą kankinystę. Padaryk,
kad mes, turintys kovoti su įvairiomis pagundomis
bei ydomis, galėtume džiaugtis Tavo Tarnaitės
šventumo pripažinimu Bažnyčioje ir sulauktume jos
užtarimo bei pagalbos. Tu gyveni ir viešpatauji per
amžius. Amen.*